

Ritual Practices of the Malayarayers in the Novel "Chinna Arayathi"

Dr. D. Neeladevi

Assistant Professor, Department of Tamil Studies Holy Cross College (Autonomous), Tiruchirappalli - 620 002

eMail: dneelataamil@gmail.com

Received 30/04/2025

Accepted for publication 30/04/2025

Published 01/05/2025

Abstract

Rituals hold a very important place among cultural identities. They reveal the uniqueness and tradition of a society. Rituals intertwined with various stages of human life are important, such as birth rituals (rituals performed when a child is born), puberty rituals (rituals performed when a girl reaches puberty), marriage rituals (rituals performed during marriage), divorce rituals (rituals performed during divorce), pollution rituals (rituals observed during sad occasions), and death rituals (rituals performed after death). We can learn about how these rituals are performed among tribal people, what their unique characteristics are, and what their social significance is through the novel "Chinna Arayathi." The aim of this study is to explore the role of these rituals in the lives of the Malayarayers and how they reflect their beliefs and lifestyles. Rituals are considered to be the most important cultural symbols. Rituals related to human life include birth rituals, puberty rituals, marriage rituals, divorce rituals, purification rituals, and death rituals. The methods used by these rituals among tribal people are known from the Chinna Arayathi Pudnam.

Keywords: Maternity rituals, Child rituals

சின்ன அரயத்தி புதினத்தில் மலையரையர்களின் சடங்கு முறைகள்

முனைவர் து.நீலாதேவி

உதவிப்பேராசிரியர் தமிழாய்வுத்துறை, புனித சிலுவை தன்னாட்சிக் கல்லூரி

திருச்சிராப்பள்ளி-620 002

eMail: dneelataamil@gmail.com,

கட்டுரைச் சுருக்கம்:

பண்பாட்டு அடையாளங்களுள் சடங்குகள் மிக முக்கியமான இடத்தைப் பெறுகின்றன. இவை ஒரு சமூகத்தின் தனித்துவத்தையும் மரபையும் வெளிப்படுத்துகின்றன. மனித வாழ்வின் பல்வேறு நிலைகளுடன் பின்னிப்பிணைந்த சடங்குகளான பிறப்புச் சடங்கு (குழந்தை பிறக்கும்போது நடத்தப்படும் சடங்குகள்), பூப்புச் சடங்கு (பெண் பூப்பெய்தும் போது நடத்தப்படும் சடங்குகள்), மணச்சடங்கு (திருமணத்தின் போது நடத்தப்படும் சடங்குகள்), மணவிலக்குச் சடங்கு (விவாகரத்தின் போது நடத்தப்படும் சடங்குகள்), தீட்டுச் சடங்கு (துக்கமான நிகழ்வுகளின்போது கடைப்பிடிக்கப்படும் சடங்குகள்), இறப்புச் சடங்கு (இறந்த பிறகு நடத்தப்படும் சடங்குகள்) ஆகியவை முக்கியமானவை. இந்த சடங்குகள் பழங்குடி மக்களிடையே எவ்வாறு நிகழ்த்தப்படுகின்றன, அவற்றின் தனித்தன்மைகள் என்ன, அவற்றின் சமூக முக்கியத்துவம் என்ன என்பது பற்றி சின்ன அரயத்தி புதினத்தின் வாயிலாக நாம் அறிந்து கொள்ள முடியும். மலையரையர்களின் வாழ்வில்

இந்த சடங்குகளின் பங்கு, அவை எவ்வாறு அவர்களின் நம்பிக்கைகள் மற்றும் வாழ்க்கை முறைகளை பிரதிபலிக்கின்றன என்பதை ஆராய்வதே இந்த ஆய்வின் நோக்கம்.

திறவுச்சொற்கள்: பேறுகாலச் சடங்குகள் குழந்தைச் சடங்குகள்

முன்னுரை

மனிதர்களின் வாழ்க்கைப் பயணத்தில், பல்வேறு சவால்களையும், இன்னல்களையும் எதிர்கொண்டு, ஒரு சமூகமாக ஒன்றிணைந்து வாழ்வதற்கு வழிகாட்டும் நடைமுறைகளே சடங்குகள் ஆகும். பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களிலும், இலக்கண நூல்களிலும் 'சடங்கு' என்ற சொல் நேரடியாகக் காணப்படவில்லை என்றாலும், சடங்குகளைக் குறிக்க 'விழா' எனும் சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. பரிபாடல் காட்டும் சான்று இதனை உறுதி செய்கிறது:

"காஅய் கடவுள் சேஎய் செய்வேள் சால்வ தலைவ எனப் பேஎ விழவினுள் வேலன் ஏத்தும் வெறியும் உளவே"

இப்பாடல் வரிகள், வேலன் வெறியாட்டம் ஒரு விழாவாகக் கொண்டாடப்பட்டதைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. இதன் மூலம், சடங்குகள் பண்டைக்காலத்தில் விழாக்களின் ஒருங்கிணைந்த அங்கமாக இருந்தன என்பதை அறியலாம்.

உண்மையில், சடங்குகளே விழாக்களின் அடித்தளம். பல சடங்குகள் ஒன்றிணைந்து ஒரு விழாவாக உருவெடுக்கின்றன. சடங்குகள், ஒரு சமூகத்தின் நம்பிக்கைகள், விழுமியங்கள் மற்றும் உலகப் பார்வையை வெளிப்படுத்துகின்றன. தமிழ் லெக்சிகன் சடங்கு குறித்து ஒரு விரிவான விளக்கத்தை அளிக்கிறது:

"மனிதன் கருவுயிர்ப்பது முதல் இறப்புவரை பல கட்டங்களை அடைகிறான். ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் அவன் நுழையும்போது அந் நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பதற்காகவும் சில சிறப்பையும் பண்பையும் பயனையும் நினைவூட்டுவதற்காகவும் சில கிரியைச் செயல்களைச் செய்யுமாறு ஒவ்வொரு மன்னர்களும் இனத்தார்க்கு விதிகள் உண்டாக்கியிருக்கின்றனர்."

இந்த வரையறையின்படி, சடங்கு என்பது மக்கள் பரம்பரை பரம்பரையாகவும், முறையாகவும் பின்பற்றி வரும் ஒரு குறிப்பிட்ட செயல்பாடு ஆகும். இது தனிமனித வாழ்க்கையின் முக்கிய நிகழ்வுகளைக் குறிக்கின்றது, அவற்றின் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்துகிறது, மேலும் சமூகத்தின் கலாச்சார விழுமியங்களை நிலைநிறுத்துகிறது.

மனிதனின் அறிவுத்திறன் மேம்படவும், வாழ்க்கைத்தரம் உயரவும், நாகரிகம் தழைத்தோங்கவும் சடங்குகளின் எண்ணிக்கையும், அதன் நோக்கமும் விரிவடைந்தது. சடங்குகள் பெரும்பாலும் மரபு சார்ந்தவை; அவை மனிதர்களுடனும், இனக்குழுக்களுடனும் பிரிக்க முடியாத வகையில் பிணைந்துள்ளன. இந்தச் சடங்குகள் ஒவ்வொரு இனத்திற்கும், சமூகத்திற்கும் மாறுபடும் தன்மை கொண்டவை. மேலும்,

அவை ஒவ்வொரு இடத்தின் தனித்தன்மை, புவியியல் சூழல் மற்றும் சமூக-பொருளாதார நிலைமைகளுக்கு ஏற்ப மாறுபடும் இயல்புடையவை. ஒரு குறிப்பிட்ட சடங்கு ஒரு இடத்தில் ஒரு விதமாகவும், வேறொரு இடத்தில் வேறு விதமாகவும் கடைபிடிக்கப்படலாம். அந்தந்தப் பகுதியின் கலாச்சாரம், நம்பிக்கை, வாழ்க்கை முறை மற்றும் வரலாற்றுப் பின்னணி ஆகியவற்றிற்கு ஏற்ப சடங்குகளில் மாற்றங்கள் நிகழ்வது இயல்பே. இந்த மாற்றங்கள், சடங்குகளின் முக்கியத்துவத்தை குறைத்து மதிப்பிடாமல், அவை காலத்திற்கேற்ப தகவமைத்துக்கொள்ளும் தன்மையையே காட்டுகின்றன.

சடங்குகளின் முக்கியத்துவத்தை ஆராயும் போது, அவை சமூகக் கட்டமைப்பை வலுப்படுத்துவதிலும், தனிமனித மன அமைதியை உறுதி செய்வதிலும் முக்கியப் பங்கு வகிக்கின்றன. சடங்குகள், சமூகத்தின் அங்கீகரிக்கப்பட்ட நடத்தைகளை வலியுறுத்துகின்றன, ஒழுக்க நெறிகளைப் போதிக்கின்றன, மேலும் சமூக ஒற்றுமையை ஊக்குவிக்கின்றன. உதாரணமாக, திருமணச் சடங்குகள் குடும்ப உறவுகளை வலுப்படுத்துகின்றன, வாரிசுகளை உருவாக்குவதை உறுதி செய்கின்றன, மேலும் சமூகத்தின் தொடர்ச்சியைப் பாதுகாக்கின்றன. அதேபோல், இறப்புச் சடங்குகள் துக்கம் அனுசரிப்பதற்கும், இறந்தவர்களுக்கு மரியாதை செலுத்துவதற்கும், இழப்பைச் சமாளிப்பதற்கும் ஒரு கட்டமைப்பை வழங்குகின்றன.

சடங்குகள் வெறும் பழக்கவழக்கங்கள் மட்டுமல்ல; அவை ஆழமான அர்த்தங்களையும், அடையாளங்களையும் கொண்டிருக்கின்றன. அவை ஒரு சமூகத்தின் வரலாறு, மரபுகள் மற்றும் நம்பிக்கைகளை தலைமுறையிலிருந்து தலைமுறைக்குக் கடத்துகின்றன. சடங்குகள் மூலம், தனிநபர்கள் தங்கள் சமூகத்துடன் ஒரு பிணைப்பை உணர்கிறார்கள், தங்கள் அடையாளத்தை உறுதிப்படுத்துகிறார்கள், மேலும் ஒரு பொதுவான கலாச்சாரத்தில் பங்கேற்கிறார்கள்.

மேலும், சடங்குகள் மனிதனின் உளவியல் தேவைகளையும் பூர்த்தி செய்கின்றன. அவை நிச்சயமற்ற சூழ்நிலைகளில் ஒரு கட்டுப்பாட்டை வழங்குகின்றன, கவலை மற்றும் பயத்தை குறைக்கின்றன, மேலும் நம்பிக்கையை அதிகரிக்கின்றன. உதாரணமாக, நோய்வாய்ப்பட்டவர்கள் குணமடையச் செய்யும் சடங்குகள், அவர்களுக்கு உடல் ரீதியாகவும், மன ரீதியாகவும் ஆறுதல் அளிக்கின்றன. அதேபோல், ஆபத்தான தொழில்களில் ஈடுபடுபவர்கள் பாதுகாப்புக்காகச் செய்யும் சடங்குகள், அவர்களுக்கு தைரியத்தையும், மன உறுதியையும் அளிக்கின்றன.

இருப்பினும், எல்லா சடங்குகளும் நன்மை பயப்பவை என்று கூற முடியாது. சில சடங்குகள் காலப்போக்கில் அர்த்தமற்றவையாக மாறக்கூடும், அல்லது தீங்கு விளைவிக்கும் நம்பிக்கைகளை ஊக்குவிக்கலாம். சாதி, மதம், பாலினம் போன்ற காரணங்களின் அடிப்படையில் பாகுபாடுகளை நியாயப்படுத்தும் சடங்குகள் சமூகத்தில் பிளவுகளை ஏற்படுத்தக்கூடும். எனவே, சடங்குகளை விமர்சன ரீதியாக மதிப்பீடு செய்வதும், அவற்றின் விளைவுகளைப் புரிந்து கொள்வதும் அவசியம்.

முடிவாக, சடங்குகள் மனித வாழ்க்கையின் ஒரு அங்கமான, சிக்கலான மற்றும் பல பரிமாணங்களைக் கொண்ட நிகழ்வு ஆகும். அவை தனிமனித மற்றும் சமூக

வாழ்க்கையில் ஆழமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றன. சடங்குகளைப் பற்றிய ஒரு விரிவான புரிதல், மனித கலாச்சாரத்தைப் பற்றியும், சமூக நடத்தையைப் பற்றியும் மேலும் ஆழமாக அறிய உதவுகிறது. மேலும், சடங்குகளின் முக்கியத்துவம், அவற்றின் பரிணாம வளர்ச்சி, மற்றும் சமகால சமூகத்தில் அவற்றின் பங்கு ஆகியவற்றை ஆராய்வது, ஒரு சமூகத்தின் விழுமியங்களையும், நம்பிக்கைகளையும் புரிந்து கொள்ள ஒரு சிறந்த வழியாகும்.

பிறப்புச் சடங்கு

மண வாழ்க்கை மேற்கொள்ளும் பெண் அடையும் பேறுகளுள் மகப்பேறு சிறந்ததாகக் கருதப்படுகிறது. குழந்தை பிறப்பதற்கு முன் கருவுற்ற பெண்ணிற்கு அவளுடைய தாய் வீட்டிலும், கணவன் வீட்டிலும் பல சடங்குகள் நடைபெறுகின்றன. பிறப்புச் சடங்கினை இருநிலைகளாகப் பகுத்துக் காணலாம். அவை: 1. பேறுகாலச் சடங்குகள், 2. குழந்தைச் சடங்குகள் என்பனவாகும். பெண் கருவுற்றதிலிருந்து சடங்குகள் தொடங்கிவிடுகின்றன. குழந்தை பிறந்ததிலிருந்து வாழ்வின் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் சடங்குகள் நடைபெறுகின்றன. இத்தகைய சடங்குகள் வெறும் சம்பிரதாயங்களாக மட்டுமின்றி, குடும்ப உறவுகளை வலுப்படுத்துவதற்கும், சமூகப் பிணைப்பை மேம்படுத்துவதற்கும் உதவுகின்றன.

பேறுகாலச் சடங்குகள்

பெண் கருவுற்றவுடன், அவளை மிகுந்த கவனத்துடன் பராமரிக்கத் தொடங்குகின்றனர். அக்கால வழக்கப்படி, கருவுற்ற பெண்ணிற்கு முதல் மூன்று மாதங்கள் மிகவும் முக்கியமானவை. இந்த சமயத்தில், பெண்ணிற்கு வாந்தி, தலைசுற்றல் போன்ற உடல் உபாதைகள் ஏற்படும். ஆகையால், அவளுக்கு பிடித்தமான உணவுகளை சமைத்துக் கொடுத்து, மனதிற்கு இதமான விஷயங்களைச் செய்து, மகிழ்ச்சியாக வைத்திருக்கிறார்கள்.

வளைகாப்பு: பொதுவாக, கருவுற்ற பெண்ணிற்கு ஐந்தாம் மாதம் அல்லது ஏழாம் மாதம் வளைகாப்பு விழா நடத்துகிறார்கள். இது, தாய் மற்றும் சேய் இருவரையும் நோயிலிருந்து காக்கும் ஒரு சடங்காகக் கருதப்படுகிறது. இந்த விழாவில், கர்ப்பிணிப் பெண்ணிற்கு வளையல்கள் அணிவித்து, இனிப்பு பலகாரங்கள் கொடுத்து, பாட்டு பாடி, நடனமாடி மகிழ்வார்கள். கர்ப்பிணிப் பெண்ணிற்கு பிடித்தமான தாம்பூலம், ரவிக்கை, மற்றும் பல பரிசுப் பொருட்களும் கொடுப்பார்கள். வளைகாப்பு விழாவின் முக்கிய நோக்கமே, கர்ப்பிணிப் பெண்ணை மகிழ்ச்சியாகவும், மன அழுத்தமில்லாமலும் வைத்திருக்க வேண்டும் என்பதுதான்.

சீமந்தம்: இதுவும் வளைகாப்பு போன்ற ஒரு சடங்குதான். ஆனால், சீமந்தம் பொதுவாக கணவன் வீட்டில் நடத்துவார்கள். இந்த விழாவில், கணவன் தன் மனைவியின் நெற்றியில் குங்குமம் இட்டு, இனிப்பு கொடுத்து, ஆசீர்வதிப்பார். இது, தம்பதியர் ஒருவருக்கொருவர் தங்கள் அன்பையும், ஆதரவையும் வெளிப்படுத்தும் ஒரு வழியாகும். சீமந்த விழாவில், உறவினர்கள் மற்றும் நண்பர்கள் கலந்து கொண்டு, கர்ப்பிணிப் பெண்ணிற்கு வாழ்த்துக்களை தெரிவிப்பார்கள்.

குழந்தைச் சடங்குகள்

குழந்தை பிறந்தவுடன், பல சடங்குகள் செய்யப்படுகின்றன. குழந்தையை குளிப்பாட்டுவது, தொட்டில் போடுவது, பெயர் சூட்டுவது, அன்னப் பிரசனம் செய்வது போன்ற பல சடங்குகள் இதில் அடங்கும். ஒவ்வொரு சடங்கிற்கும் ஒரு குறிப்பிட்ட காரணம் உண்டு.

தொட்டில் போடுதல்: குழந்தை பிறந்தவுடன், தொட்டில் போடும் சடங்கு நடத்துவார்கள். தொட்டில் என்பது குழந்தையின் முதல் வீடு. தொட்டிலில் குழந்தையை படுக்க வைக்கும்போது, உறவினர்கள் மற்றும் நண்பர்கள் குழந்தைக்கு பரிசுகள் கொடுப்பார்கள்.

பெயர் சூட்டுதல்: குழந்தை பிறந்த பதினோராம் நாள் அல்லது இருபத்தியோராம் நாள் பெயர் சூட்டும் விழா நடத்துவார்கள். குழந்தையின் தாத்தா அல்லது பாட்டி குழந்தைக்கு பெயர் சூட்டுவார்கள். பெயர் சூட்டும் விழாவில், உறவினர்கள் மற்றும் நண்பர்கள் கலந்து கொண்டு குழந்தையை ஆசீர்வதிப்பார்கள்.

அன்னப் பிரசனம்: குழந்தை ஆறு மாதம் ஆனவுடன், முதன் முதலாக அன்னம் ஊட்டும் விழா நடத்துவார்கள். இந்த விழாவில், குழந்தைக்கு பால் சாதம் அல்லது பருப்பு சாதம் ஊட்டுவார்கள். அன்னப் பிரசனம் என்பது, குழந்தை திட உணவை சாப்பிடத் தொடங்கும் ஒரு முக்கியமான தருணம்.

தீண்டாரிச் சடங்கு: (ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தில்)

குடிலின் பக்கத்தில் தான் மூங்கில் கொட்டாயுடன் கூடிய ஒரு அறை மட்டும் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. பிரசவமும் தீண்டாமவிலுப்பும் இந்த அறைக்குள் தான் நடைபெறும். தீண்டாரிப் பெண் ஏழு நாட்கள் இந்த அறைக்குள் தான் இருக்க வேண்டும். அடுப்படிக்குள் நுழையவோ, குடிலின் முன் வரவோ மற்றவர்களைத் தொடவோ கூடாது. அதிலும் வெளிச்சப்பாட்டின் வீட்டிலுள்ள பெண்கள் தீண்டாரிப் பெண்ணுக்கான உணவை இலையில் வைத்துக் கொண்டு போய்க் கொடுக்க வேண்டும். அவள் உடுத்தியிருக்கும் வேட்டியின் மீது மற்றொரு துண்டைச் சுற்றிக் கொள்வான். கையில் அரிவாளுமிருக்கும். வழி நடக்கும் போது ஆண்களையோ, ஆண் குழந்தைகளையோ தீண்டி விடக் கூடாது. நான்காம் நாள் அவளது உடைகள், படுக்கை போன்ற பொருட்களை வெள்ளாவியில் வேக வைத்துத் துவைக்க வேண்டும். ஓடைக் கரையில் தனியிடமிருக்கிறது. குஞ்ஞிப் பெண்ணின் மகள் பார்வதி பூப்படைந்து விட்டாள். பார்வதி அம்மாவைக் கூப்பிட்ட குரலில் குஞ்ஞிப் பெண் பதற்றமடைந்தாள். மாதவியையும் அழைத்துக் கொண்டு ஓடிச் சென்ற போது மகளின் ஆடைகளின் இரத்த காணம் அம்மாவின் மனம் நிறைந்தது. கையில் அரிவாளை கொடுத்து வீட்டின் பின்பக்கம் உட்கார வைத்தார்கள்.

பாப்பியும் நான்கைந்து பெண்களும் வந்தனர். குஞ்ஞாதிக்கன் மூங்கில் கிச்சால் தெற்குப் புறத் திண்ணையில் ஒரு மறைவு கட்டினாள். பச்சை மஞ்சளை இடித்துப் பிழிந்து நீரை தேங்காய் எண்ணெயில் கலந்து பார்வதியின் உடலில் தேய்த்தாள் பாப்பி.

அது மாமி உரிமை பார்வதியின் அப்பாவிற்கு சகோதரி இல்லையென்பதால் அம்மாவின் சகோதரனின் மனைவிக்குத்தான் இந்த உரிமை. பெண்கள் சுற்றிலும் நின்று குரவையிட்ட போது பார்வதி தலைகுனிந்து உட்கார்ந்திருந்தாள். மாமிமார், நாத்தான்மார், பேரன்மை, சித்தி போன்ற உறவின் முறைக்காரர்கள் நெய்யப்பம் பொரித்து திரண்ட பெண்ணுக்குக் கொண்டு வந்து கொடுத்தார்கள்.

சடங்கு குளிக்கும் பெண்ணுக்கு பாப்பி மாமியும் பவானி நாத்தானும் சேர்த்து எண்ணெய் தேய்த்தார்கள். ஈஞ்சையும் குறுந்தோட்டியும் சேர்த்து தாளி பதைத்தார்கள். நாத்தானுடன் சேர்த்து பெண் நீரில் மூழ்கியெழும் போது கரையில் நின்றிருந்த பெண்கள் குரவையிட்டார்கள். முறைப் பையனான ராகவன் வெட்கமும் தயக்கமுமாக ஒரு கல்லின் மீது நின்று பழுத்தப் பாக்கையும் வெற்றிலையையும் நீரில் போட்டுவிட்டு எங்கோ ஓடினான். ஒரு வெற்றிலையை பெண் பிடித்தெடுக்க வேண்டும்.

குடிலுக்கு வந்து புத்தாடைகள் அணிந்து ஏற்றி வைத்துக் குத்துவிளக்கைக் கும்பிட்டான். கறுத்தச் சரடில் கோர்த்த கொக்குறியை அசை அங்குல அகலத்திலான தங்கத்தாடு பாப்பி கொடுத்தாள். முகத்தைக் கைகளால் மூடி வெட்கத்துடனிருந்த பார்வதியின் கழுத்தில் கட்டினாள் பாப்பி. ராகவனுக்கு மனைவியாக வர வேண்டியவள் பார்வதி. ஒவ்வொரு சடங்கும் இப்படித்தான் நடக்க வேண்டுமென்ற நிர்ப்பந்தம் எதுவுமில்லை.

இந்தத் தீண்டாரிச் சடங்கு, சமூகத்தில் பெண்களின் நிலை மற்றும் அவர்கள் எதிர்கொள்ளும் சவால்களை எடுத்துக்காட்டுகிறது. இத்தகைய சடங்குகள் காலப்போக்கில் மாற வேண்டும், பெண்களின் உரிமைகளுக்கு மதிப்பளிக்க வேண்டும்.

சடங்குகளின் முக்கியத்துவம்

சடங்குகள் என்பவை ஒரு சமூகத்தின் கலாச்சார அடையாளங்கள். அவை, தலைமுறை தலைமுறையாக கடத்தப்பட்டு, சமூகத்தின் ஒற்றுமையை வலுப்படுத்துகின்றன. மேலும், சடங்குகள் மனித வாழ்க்கையில் ஏற்படும் மாற்றங்களைச் சுட்டிக்காட்டி, ஒரு புதிய கட்டத்திற்கு மாறுவதற்கு உதவுகின்றன.

இருப்பினும், சடங்குகள் காலத்திற்கு ஏற்ப மாற வேண்டும். பழைய, அர்த்தமற்ற சடங்குகளை கைவிட்டு, புதிய, அர்த்தமுள்ள சடங்குகளை உருவாக்க வேண்டும். சடங்குகள் பெண்களின் உரிமைகளை மதிக்கும் விதமாக இருக்க வேண்டும், எந்தவித பாகுபாடும் காட்டக்கூடாது.

இறுதியாக, பிறப்புச் சடங்குகள் என்பவை ஒரு சமூகத்தின் கலாச்சார பாரம்பரியத்தின் ஒரு பகுதி. அவற்றை மதித்து, போற்றிப் பாதுகாக்க வேண்டும். அதே நேரத்தில், சடங்குகள் காலத்திற்கு ஏற்ப மாற வேண்டும், பெண்களின் உரிமைகளுக்கு மதிப்பளிக்க வேண்டும்.

குழல்: குழந்தை பெறுதல் முறை

குஞ்ளிப் பெண்ணு ஏழு மாத கர்ப்பமாக இருந்தாள். ஏழாவது மாதத்தில் சில சடங்குகள் உண்டு. கணவனின் வீட்டிலிருந்தால் யாராவது மாமி, நாத்தனாரும் ஒரு கூடை

பலகாரங்களுடன் போய் அழைத்துக் கொண்டு வர வேண்டும். கொச்சு ராமனுக்கு சொந்த வீட்டில்லை. அப்பனோ அம்மையோ கிடையாது. மனைவியின் வீட்டில் தங்கியிருக்கிறான். ஆகவே அப்படியான சடங்குகளில் ஒன்று நடக்கவில்லை. அவர்களுடைய பொருளாதார நிலையும் அதற்கு ஒத்துழைக்கவில்லை. இருப்பினும், குஞ்சிப் பெண்ணின் மீது பாசம் கொண்ட சில உறவினர்கள், தங்களால் முடிந்த உதவிகளைச் செய்ய முன்வந்தனர்.

இட்டியாதிக்கு ஒரு முறையில் சகோதரியும் முண்டனின் மனைவியுமான சக்கி, குத்தரிசி பொங்கிய சாதத்தை வாட்டிய இலையில் நன்றாக பொதிந்துக் கட்டினாள். ஒரு சிறு இரும்புத் துண்டையும் அதே அளவில் எடையுள்ள ஒரு கல்லையும் வெவ்வேறாக மடித்துக் கட்டினாள். எடையோ அளவையோ பார்த்து எந்தப் பொதியில் என்ன இருக்கிறது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள இயலாது. சகியும் மகளுமாக குஞ்சிப் பெண்ணைப் பார்க்க பொதியுடன் வந்தார்கள். கர்ப்பிணிப் பெண் பொதிச் சோற்றை பிரிக்க வேண்டும். லட்சணம் அறிவதற்காக அனைவரும் சுற்றி அமர்ந்திருப்பார்கள். இது வெறும் சடங்காக இல்லாமல், குஞ்சிப் பெண்ணுக்கு ஆதரவாகவும், அவளுடைய பயத்தைப் போக்கும் விதமாகவும் அமைந்தது.

இலையைப் பிரிக்கும் போது கட்டுச் சோறு பிளவுபட்டிருக்கும் என்றால் சகுனம் சரியில்லை என்று நம்புவார்கள். சக்கி தட்டிப் பொதிந்து வைத்திருந்த கட்டுச் சோறு உடைபட்டிருக்கவில்லை. பிறக்கப் போகும் குழந்தை ஆணா பெண்ணா என்பதைப் பார்க்க, சிறு பொதிகளில் ஒன்றைத் தொட்டு விட்டுப் பொதியைப் பிரித்துப் பார்த்தால், இரும்பு இருந்தால் குழந்தை ஆணாக இருப்பதற்கான அறிகுறி, கல்லாக இருந்தால் பெண் குழந்தை பிறக்கும் என்ற நம்பிக்கையாக உள்ளது. இது ஒரு வேடிக்கையான சடங்காக இருந்தாலும், அந்தக் குடும்பத்தினர் குழந்தையின் பாலினத்தை அறியும் ஆர்வத்துடன் இதில் கலந்து கொண்டனர். இதுபோன்ற சடங்குகள், அந்தக் கலாச்சாரத்தில் குழந்தை பிறப்பைச் சுற்றியுள்ள நம்பிக்கைகளையும், எதிர்பார்ப்புகளையும் பிரதிபலிக்கின்றன.

தலைப் பிரசவத்தில் எல்லாப் பொறுப்புகளும் பெண் வீட்டாருக்குத்தான். அப்பன் சொன்னபடி குஞ்சாதிச்சன் மூங்கில் கொட்டாயின் பழுதுகளைத் தீர்த்தான். பாப்பி தரையில் சாணியிட்டு மெழுகினான். அந்தக் கொட்டாயை சுத்தம் செய்து, பிரசவத்திற்கு ஏற்ற இடமாக மாற்றினார்கள். குஞ்சிப் பெண்ணுக்குப் பிரசவ வலி ஏற்பட்டது. பாப்பி அவளை மூங்கில் கொட்டாய்க்கு மாற்றினான். கொச்சு ராமன் ஏற்கனவே முடிவு செய்த பச்சிலை மருந்தைப் பறிக்கச் சென்றார்கள். இட்டியாதி குல தெய்வங்களைத் தியானிப்பதில் மூழ்கினான். தாய்க்கும் குழந்தைக்கும் எந்தக் கெடுதியும் செய்துவிடக் கூடாதே என்று பிரார்த்தனை செய்தான். ஜெபித்த ஒரு நுள்ள நெல்லும் அரிசியும் துணித்துண்டில் மடித்து கூரைக்கம்பில் கட்டினான். இது போன்ற செயல்கள், அந்தக் குடும்பத்தின் நம்பிக்கையையும், பிரார்த்தனையையும் காட்டுகிறது.

பிரசவம் பார்க்கும் அன்று பேறுகாரி முண்டிப்பாட்டி எதுவுமே சாப்பிட மாட்டாள். ஒரு பாத்திரம் கள்ளு கிடைத்தால் போதும் அதுதான் பாட்டிக்கு உணவாக அமைகின்றது.

முண்டிப்பாட்டி பல வருடங்களாக பிரசவம் பார்க்கும் அனுபவம் உள்ளவர். அவருடைய அனுபவமும் திறமையும், அந்தக் கிராமத்து மக்களுக்கு நம்பிக்கையை அளித்தது.

கொச்சானமன் மருந்தை வேகவேகமாக அரைத்துக் குழம்பாக்கினான். இலேசாகச் சூடுள்ள எண்ணெயில் அதைக் கரைத்தான். இதை கர்ப்பிணியின் உடம்பு முழுவதும் நிறைய பூசி விட வேண்டும். வெற்றிலையும் வாங்கி விட்டு மூங்கில குடிலுக்குள் நுழைந்தால் பிறகு பிரசவம் நடக்காமல் முண்டிப்பாட்டி வெளியே வரமாட்டாள். தலச்சன் பிரசவமில்லையா, வலி கொஞ்சம் அதிகமாகத்தான் இருந்தாலும் உடல் முழுவதும் எண்ணெய் புரட்டி மெல்ல நீவி விட்டான். சுத்தமாக அழக்கூடாது. பிறப்பின் அறிகுறிகளைக் கண்டதும் முண்டிப் பாட்டியின் முகம் மலர்ந்தது. இடத்த ஒரு நுள்ள வெற்றிலையையும் பாக்கையும் வாய்க்குள் திணித்தாள். தாயும் பிள்ளையும் வெவ்வேறாகப் பிரியும் வரைக்கும் கூடவே இருப்பார்கள். முண்டிப்பாட்டியின் அனுபவமும், கொச்சானமனின் மருத்துவ அறிவும் சேர்ந்து, குஞ்சிப் பெண்ணுக்கு ஒரு பாதுகாப்பான பிரசவத்தை உறுதி செய்தது.

குஞ்சாதிச்சன் எங்கிருந்தோ ஒரு நீளமான பாளையுடன் வந்தான். குழந்தை ஆணாக இருந்தால் பேடி அடிக்க வேண்டும். பாளையைக் கவிழ்த்து முற்றத்தில் அடிக்கும்போது பெண்கள் குரவையிடுவார்கள். குஞ்சாதிச்சன் அடுத்த வைத்திருந்த பொமியை அவிழ்த்தான். ஒரு கண்ணிப் புகையிலை, வெற்றிலைப் பாக்கு, பேறுகாரிக்கான பணம், ஏழாம் நாள் குளித்து விட்டு கரையேறும் போதும் வயிறு நிறைய சாப்பாடு. சில நேரங்களில் வேட்டியும் கொடுப்பதுண்டு. பிறகு சோறு ஊட்டும் தான் அவளுக்கு ஏதாவது கொடுப்பார்கள். இவ்வாறு குழந்தை பெறுதல் முறை நடைபெறுகிறது. இது போன்ற சடங்குகள், அந்தக் கலாச்சாரத்தில் தலைமுறை தலைமுறையாக பின்பற்றப்பட்டு வருகிறது. இது வெறும் சடங்காக இல்லாமல், ஒரு கொண்டாட்டமாகவும், குடும்ப உறுப்பினர்களின் ஒற்றுமையையும், மகிழ்ச்சியையும் வெளிப்படுத்தும் விதமாகவும் அமைகிறது.

தொகுப்புரை:

மானுட இனக்குழு மக்கள் ஒருமித்து வாழும் சூழலில், அவர்களுக்குள் ஒரு நல்லிணக்கமும், விரும்பத்தக்க இசைவும் ஏற்படும்போது பண்பாடு உருவாகிறது. இவ்விசைவான வாழ்வு முறையையே பண்பாடு எனலாம். மனித சமூகத்தின் அடையாளங்களுள் முதன்மையான இடத்தைப் பெறுவது சடங்குகளே. மானுட சிந்தனை ஆற்றல் பெருகி, வாழ்க்கைத்தரம் உயரும்போது நாகரிகம் தோன்றி வளர்ச்சி பெறுகிறது. இந்த வளர்ச்சிக்கு இணையான வகையில் சடங்குகளும் பன்முகத்தன்மை அடைகின்றன. சடங்குகள் என்பவை மரபு சார்ந்தவை; அவை மனிதனுடனும், இனக்குழுக்களுடனும் பின்னிப்பிணைந்தவை. இந்த சடங்குகள் உலகின் அனைத்து சமூகங்களிலும் காணப்படுகின்றன. குறிப்பாக, இனக்குழு மக்களிடையே இது வாழ்வின் ஆதாரமாகவே கருதப்படுகிறது.

பண்பாடு என்பது ஒரு சமூகத்தின் கூட்டு மனசாட்சியின் வெளிப்பாடு. அது தலைமுறை தலைமுறையாக கடத்தப்படும் நம்பிக்கைகள், விழுமியங்கள், பழக்க வழக்கங்கள், கலைகள் மற்றும் அறிவுசார் மரபுகளின் தொகுப்பாகும். ஒரு சமூகம்

தனது சுற்றுச்சூழலுடன் எவ்வாறு தொடர்பு கொள்கிறது, அதன் உறுப்பினர்களிடையே எவ்வாறு உறவுகளைப் பேணுகிறது, மற்றும் அதன் எதிர்காலத்தை எவ்வாறு வடிவமைக்கிறது என்பதைப் பண்பாடு தீர்மானிக்கிறது. சடங்குகள் இந்த பண்பாட்டு கட்டமைப்பின் ஒரு முக்கிய அங்கமாக விளங்குகின்றன.

சடங்குகள் குறிப்பிட்ட நிகழ்வுகளையோ அல்லது மாற்றங்களையோ குறிக்கும் வகையில், முறையாகவும், குறியீட்டு ரீதியாகவும் நடத்தப்படும் செயல்களாகும். அவை ஒரு சமூகத்தின் நம்பிக்கைகள் மற்றும் மதிப்புகளை பிரதிபலிக்கின்றன. மேலும் அவற்றை வலுப்படுத்துகின்றன. சடங்குகள் தனிநபர்களுக்கும், சமூகத்திற்கும் ஒரு முக்கியமான அடையாளத்தை உருவாக்குகின்றன; ஒருமைப்பாட்டை ஊக்குவிக்கின்றன; மற்றும் சமூக ஒழுங்கை பராமரிக்க உதவுகின்றன. இனக்குழு சமூகங்களில், சடங்குகள் அன்றாட வாழ்க்கையின் ஒருங்கிணைந்த பகுதியாக இருக்கின்றன. அவை பிறப்பு, இறப்பு, திருமணம், பருவமடைதல், அறுவடை மற்றும் வேட்டை போன்ற முக்கியமான வாழ்க்கை நிகழ்வுகளுடன் தொடர்புடையவை.

சடங்குகளின் பரிணாமம்:

மனித சிந்தனைத்திறன் வளர வளர, வாழ்க்கை நிலை உயர உயர நாகரிகமும் தோன்றிப் பெருகிவரும் சூழலில் சடங்குகளும் பெருகின என்பது உண்மையே. பழங்கால மனிதர்கள் இயற்கையின் சக்திகளைப் புரிந்து கொள்ளவும். அவற்றைக் கட்டுப்படுத்தவும் முயன்றபோது, சடங்குகள் ஒரு கருவியாக உதவின. சூரியன், மழை, மற்றும் பிற இயற்கை நிகழ்வுகள் மனித வாழ்க்கையை நேரடியாகப் பாதித்தன. எனவே அவற்றைச் சாந்தப்படுத்தவும், அவற்றின் தயவைப் பெறவும் சடங்குகள் உருவாக்கப்பட்டன. உதாரணமாக, மழை வேண்டி யாகங்கள் செய்தல், சூரியனை வணங்குதல் போன்ற சடங்குகள் இயற்கையின் மீதான மனிதனின் நம்பிக்கையையும், அச்சத்தையும் வெளிப்படுத்துகின்றன.

காலப்போக்கில், சடங்குகள் மேலும் சிக்கலானவையாகவும், விரிவானவையாகவும் மாறின. அவை மத நம்பிக்கைகள், சமூக கட்டமைப்புகள், மற்றும் அரசியல் அதிகாரத்தின் வெளிப்பாடுகளாகவும் செயல்பட்டன. அரசர்கள் முடிசூட்டிக் கொள்ளும் சடங்குகள், போர் தொடங்கும் சடங்குகள், மற்றும் சமூக விழாக்களின்போது நடத்தப்படும் சடங்குகள் ஆகியவை அதிகாரத்தையும், சமூக ஒழுங்கையும் நிலைநிறுத்தும் கருவிகளாக பயன்படுத்தப்பட்டன.

இனக்குழுக்களும் சடங்குகளும்:

இனக்குழு மக்களிடம் சடங்குகள் வாழ்வாதாரமாகவே காணப்படுகின்றன. அவர்களின் வாழ்க்கை முறை இயற்கையோடு இணைந்திருப்பதால், சடங்குகள் அவர்களின் அன்றாட நடவடிக்கைகளிலும், நம்பிக்கைகளிலும் ஆழமாக ஊடுருவி உள்ளன. வேட்டைக்குச் செல்வதற்கு முன்பு விலங்குகளின் ஆவிகளை சாந்தப்படுத்தும் சடங்குகள், அறுவடைக்கு முன்பு நிலத்திற்கு நன்றி செலுத்தும் சடங்குகள், மற்றும் நோய்களைக் குணப்படுத்த உதவும் சடங்குகள் இனக்குழு மக்களின் வாழ்க்கையில் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன.

சடங்குகள் இனக்குழு சமூகங்களில் ஒருமைப்பாட்டை வலுப்படுத்துகின்றன. சடங்குகளில் பங்கேற்பதன் மூலம், தனிநபர்கள் தங்கள் சமூகத்துடன் ஒரு வலுவான பிணைப்பை உணர்கிறார்கள். மேலும், சடங்குகள் சமூக விழுமியங்களையும், மரபுகளையும் அடுத்த தலைமுறைக்கு கடத்துகின்றன. இதன் மூலம் இனக்குழுவின் தனித்துவம் பாதுகாக்கப்படுகின்றது.

சான்றெண் விளக்கம்:

1. ச.வே.சுப்ரமணியன் (ப.ஆ), சங்க இலக்கியம் மூலம் முழுவதும், ப.524. - சங்க இலக்கியத்தில் சடங்குகள் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை ஆகிய நிலப்பகுதிகளில் வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்க்கை முறைகள், அவர்கள் பின்பற்றிய சடங்குகள் பற்றிய தகவல்களை சங்க இலக்கியம் வழங்குகிறது.
2. தமிழ் லெக்சிகன், ப.115 - பண்பாடு மற்றும் சடங்கு குறித்த வரையறைகளைத் தமிழ் லெக்சிகன் வழங்குகிறது.
3. நாராயணன், சின்ன அரயத்தி, ப.45. - சின்ன அரயத்தி நாவலில், அரயத்தி இன மக்களின் சடங்குகள் பற்றிய விவரணைகள் உள்ளன.
4. நாராயணன், சின்ன அரயத்தி, ப.56. - அரயத்தி இன மக்களின் வாழ்க்கை முறையில் சடங்குகளின் முக்கியத்துவம் இந்நூலில் விளக்கப்பட்டுள்ளது.
5. நாராயணன், சின்ன அரயத்தி, ப.62. - அரயத்தி இன மக்கள் பின்பற்றும் குறிப்பிட்ட சடங்குகள் பற்றிய கூடுதல் தகவல்கள் இந்நூலில் உள்ளன.

முடிவுரை:

பண்பாடும், சடங்குகளும் ஒரு சமூகத்தின் அடையாளத்தை வடிவமைப்பதில் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன. சடங்குகள் மரபு சார்ந்தவை. மனிதனோடும், இனக்குழுவோடும் தொடர்புடையவை. இனக்குழு சமூகங்களில் சடங்குகள் அவர்களின் வாழ்வாதாரமாகவும், சமூக ஒருமைப்பாட்டின் அடையாளமாகவும் திகழ்கின்றன. நவீன உலகில் பல மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தாலும், இனக்குழு மக்கள் தங்கள் மரபுவழி சடங்குகளைப் பாதுகாத்து வருகின்றனர். இது அவர்களின் பண்பாட்டு விழுமியங்களின் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்துகிறது. இருப்பினும், நவீனமயமாக்கல், சுற்றுச்சூழல் சீர்கேடு, மற்றும் பிற காரணங்களால் இனக்குழுக்கள் தங்கள் பாரம்பரிய வாழ்க்கையை இழந்து வருகின்றனர். எனவே, அவர்களின் பண்பாட்டையும், சடங்குகளையும் பாதுகாப்பது நமது கடமையாகும்.

பார்வை நூல்கள்:

1. நாராயணன், குளச்சல் மு.யூ.சுப் - சின்ன அரயத்தி, காலச்சுவடு பதிப்பகம், கே.பி.சாலை, நாகர்கோவில். டிசம்பர் - 2010
2. அல்போன்சா. எஸ். - மலைவேடர்களின் நம்பிக்கைகள், பதிப்புத்துறை, மதுரைகாமராசர் பல்கலைக் கழகம், மதுரை, 1985.

3. அறவாணன், க.ப. - தமிழ் மக்கள் வரலாறு, தமிழ்க்கோட்டம், சென்னை, 2005.
4. அறிவுடை நம்பி, சே.க. - பண்டைய தமிழரும் இன்றைய, செந்தமிழ்ப் பதிப்பகம், மேட்டுவலசு, 2001.

References:

1. Narayanan, Kulachal M. Yusuf - Chinna Arayathi, Kalachuvadu Publishing House, K.P. Road, Nagercoil. December - 2010
2. Alphonsa. S. - Beliefs of Mountaineers, Publishing House, Madurai Kamarajar University, Madurai, 1985.
3. Aravanan, K.P. - Tamil People's History, Tamilkottam, Chennai, 2005.
4. Arivudai Nambi, S.K. - Ancient Tamils and Today, Senthamil Publishing House, Mettuvalasu, 2001.

Copyright (c) 2025 Author

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution 4.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).